

Pablo Picasso
ARLEKIN

Majska noć

BORISLAV MILIC

PORUKA NA OBALU SENE

Imri Safranju, s prijateljstvom.

Godine se, Maestro, jednako samo ruše,
tonu u dubinu s bučkama polegatih redova žita
i punih devojčakih lica
u nebesno plave vode moje mladosti.

Godine se, Maestro, ruše, samo zuje, pucketaju.
Ova je mene opet napustila...
Ima ih koji uvek samo mašu za vozom
i čekaju brujanje lepih velikih točkova.

Godine samo padaju, prijaško,
kao na mnogim šarenim kutijama tvoje slikarske sobe
kiša što tiho pada.
Otkad si otišao, po tvom izbušenom krovu
žilavi vetrovi zvižde.
Istina je: odavde daleko beže
koji su jači.

I onaj što ostane, samo se vratio,
nad rakom mu čičak i bundeva
na sivačkom groblju.
Kad sam onuda prolazio, večeri su ga letuje
prašinom prekrile, krda goveda,
pod bagremima, njihale u prolazu.

Vratio bih se i ja u svoj prašnjav kraj,
pognuo glavu na majčin sto,
ali ni otišao nisam!
Dira me ova rodjačka ledena otudjenost, —
kada bih otišao, na dobrog bih prijatelja naišao
tamo u tuđini.

Maestro, mene su godine zaboravile ovdje
(treba da drvo seme zemlji da)
ali ti, more u kaplji,
usrkni u sebe Pariz
i njegove boje donesi u očina.

Ma gde da si sada, vidi, lice mi je svetlo,
stihovi mi teku medju umorim obalama
(a Sena?).
Reci mi, stari, šta bi bilo
kad bi neko, ipak, od jedne misli umro?

Maestro, godine samo jednako padaju
(siv pepeo u vodu vremena),
ovde žuborno izbija iz cevi malih vodovoda —
slušam ih i ludim od njihovog žuborenja.

FERENC FEHER

(S mađjarskog Aleksandar Tišma)

2

1.
Znaš li da mi ustvari treba svega petnaest minuta hoda
do tvog otvorenog prozora koji neuzdržano jeca što ga u
prolazu na dotiču moja u plavoj groznici ramena.

Kako me povija dah ove noći kako me sopstveni uzdasi
odbišu se od zvezda obaraju u majsku travu i piju iz mojih
očiju žive prozirne svetlučave svedoke moje ljubavi

Moji krikovi budu duboko usnule vetrove koji trljajući
bunovne oči i podbule kapke žagor u krošnjama avetinskih
stabala i zatim me tronuli podižu da bi ih moj sledeći krik
pretvorio u orkan koji neartikulisano preklinjem da me po-
nese i baci u tvoje plave naručje ili razbije o stene (Gibratara)
jer je ova noć bez tvojih ruku oko mog vrata sažeta
kavkaska patnja Prometeja ili boravak u prestonici pakla
gde se nikakvim gestovima ne daju izbeći počasti koji se na
svakom koraku ukazuju strancu

Vidiš li tvoje ime koje pišem s prahom zvezda po nebu
kad god mi ga oči dotaknu

Ako ga ne vidiš oslobodi se sive geometrije i pravilnika
dana da bi mogla da udahneš nadošli srebrni lahor i oseti-
ćeš u srcu kako se tvoje ime pretvara u moje koje paleći
tvoje telo polazi u susret tvom vidljivom na tamnom zenitu.

2.
Ako dodje do reprize ove noći apotekarske praškove za
izazivanje prisilnog sna daću žabama psima poslednjem
tramvaju kako bi se čula samo tišina iznad tvoje postelje
iznad mog carstva

Piću sa tvojih usana destilisanu ludost
Piću sa tvojih usana kondenzovane divljine koje sa odgo-
varajućim standardom života egzistiraju u paperjastim ru-
kama beskraja.

Piću sa tvojih usana orgijski raspoložene sokove mladosti
koji elementarno teže da se neofornljeni sliju u nedo-
življeno

Piću sa tvojih usana šampanjac ljubavi
Ne želi moje ka haosu ustremljene pramenove kose
Ne uskraćuj površini svojih zuba praskave kapi bujice
mojih osuđenih vena

Ostavljaj svoje skerletne nokte tamo gde si ih zarila
totalno zaboravljajući etiketiju i skrupule dana

Violina

Prvo je ona povukla gudačkom po žici. On je ležao. Glava
mu je potonula. Padao je u ambis. Jurio je za njom. Video
je bele butine. Balerine su igrali. Bele. Jedna je bila crvena.
Kiša i vetar. Bilo mu je hladno. Mnogo je pio. Došao je.
Mokar. Glava mu je bila teška. Legao je, ona je po-
vukla po žici. Samo jedna. Onda je potonuo. Jurio. Hteo je
da zove. Nije imao glasa. Video je mnogo cveća. Glavice su
mu klimale. On je jurio. Hteo je da je poljubi. Ona se sme-
jala. Mamilu ga. Igrala. Mahovine su ga oplele. Zeleni listići
su se pripili uz njega. Velika paučina. Crvena. Žut pauk
je stajao na njoj. Velike oči. Gledao je. Pauk je prilazio.
Svečano. Hteo je da beži. Vikao je. Glasa nije imao.

Onda su došli crni ljudi. Nosili su cveće. Vosak mu je
kapao po glavi. Pržio ga. Tražio je hladno. Video je nju.
Mahnula mu je. Zvala ga. Pružio je ruku. Prsti su bili du-
gački. Ona je igrala. Gledao je gole butine. Violina se sme-
jala. Pustila žice. Pojurila. Igrala oko prstiju. Zica je sekla.
Meso. Kost. Video je kako se grče. Nije osećao bol.

Okrenuo se. Celo mu je dotaklo hladno. Ona je sedela na
krevetu. Stavljala mu obloge. Napolju je sijalo sunce.

VODE — rekao je on.
Ona ga je podigla. Jedan gutljaj.
Dosta je — Spusti glavu na jastuk.

Lasta je zacvrkutala.
Leto — rekao je on. Ona je klimnula glavom.
Pogled mu je pao na sto. Tamo je stajala ona. Zice su još
bile pokidane.

Treba da popravim žice —
Sad spavaj. Mili. Rekla je. Drugi put ćeš.
Nije mogla da sakrije suzu.

Zice na violini ostale su pokidane.

SMILJKOVIC VOJISLAV